

Basisgroep Sociale Zekerheid

www.cda.nl/basisgroepsocialezekerheid

secretariaat: lesleyhiltten@gmail.com/0638016810

Basisgroep Sociale Zekerheid

Basisgroep Sociale Zekerheid

OPEN FORUM *Nieuwsbrief 12* 15 maart 2014

redactie: Jan Litjens, Dick Aanen, Chris Wessels

redactieadres: johanneslitiens@gmail.com/0640583749

Basisgroep Sociale Zekerheid

Basisgroep Sociale Zekerheid

Inhoud OF-Nieuwsbrief van maart 2014

Resoluties/de Fabriek	Opinie	01
Commentaar	Opinie	02
Weg uit de crisis. Zeventiende KHV Conferentie 2014	Info	04
Armoedeval: wat is er werkelijk aan de hand?	Opinie	06
Driekwart gemeenten moet gaan bezuinigen	Info	07
Minder bijstand als ander de rekening betaalt	Info	07
Aantal mensen in de bijstand neemt fors toe	Info	07
Werkloosheid verder opgelopen	Info	08
Van Rijn maakt afspraken over steun kwetsbare groepen	Info	08

Resoluties /De Fabriek

door: Arend Jansen, voorzitter CDA-Basisgroep Sociale Zekerheid

arend_jansen@hetnet.nl

Een Congres in *de Fabriek* in Maarssen vind ik altijd een mooie bijeenkomst. Een oude meelfabriek waar alles nog is zoals het was. Je hoeft er niet op je paasbest heen te gaan. Het stof van meel en graan is nog altijd aanwezig. En je ruikt het nog steeds. In mijn jeugd moest ik met de trekker kippenvoer halen in de plaatselijke maalderij. De reuk van zo'n maalderij zit voor altijd in je neus en je geheugen. In zo'n fabriek was het vaak hard werken en zwaar werk was het ook. Zakken van 50 kilo of zelfs van 75 kilo waren heel normaal. Nu mag het wettelijk maximaal gewicht nog maar 20 kilo zijn. En dat is maar goed ook. En dat stof was nou ook niet bepaald goed voor je gezondheid.

Ik vind het eigenlijk wel mooi dat in zo'n oude fabriek de *CDA-Basisgroep Sociale Zekerheid* twee resoluties moest verdedigen over verarming en verrijking. De twee resoluties hebt u in de februari-uitgave van *Open Forum* kunnen lezen. Twee resoluties, die naar onze mening bij de kern van het bestaan van het CDA komen. In een van de eerste geschriften van het CDA staat de tekst over het recht van de armen. In de neoliberale

maatschappij van vandaag de dag is dat geen issue meer. Het lijkt er soms op dat er een denkwereld ontstaat met de vraag wat doen we met onze armen? En wat is arm? En hoeveel mensen, die er over beslissen en praten, kennen en voelen armoede van dichtbij? Hebben het denken daarover zich eigen gemaakt?

Maar gelukkig, in de eerste Deelraad 's morgens was er veel begrip voor de resoluties. "Daar moet de partij wat mee", werd er gezegd. Het advies van achter de tafel van de partijtop was: van de zeven bullits er zes weghalen en er één overlaten waar het ging over het instellen van een Werkgroep.

Dat was ons toch wel wat te gortig als dat zo moest. Weer een rapport en we hebben er al zo veel. De *partijvoorzitter* maakte echter duidelijk dat alle aspecten van de resolutie over verarming meegenomen zouden worden. De Deelraad gaf de opdracht: *Partijtop* (Tweede Kamerfractie en Partijbestuur) en *Basisgroep* ga om de tafel zitten en zie dat jullie gezamenlijk tot een oplossing komen en meldt dat op het volgende congres. De *Basisgroep* heeft vervolgens het *Partijbestuur* voorgesteld om de resolutie niet in stemming te brengen maar aan te houden tot het volgende congres. In de tussentijd gaat een Werkgroep aan de gang en komt met voorstellen.

Intussen ligt er een voorstel van het *Partijbestuur* wat naar het idee van de Basisgroep enige aanscherping verdient. Onder andere dat het goed is om te weten wat het *CDA* heeft geschreven over armoede, maar nog belangrijker wat de Partij er mee heeft gedaan? Nieuwe allianties aangaan is goed, maar welke allianties zijn er nu? In het voorstel wordt wel vermeld dat de armoedeproblematiek urgent is en vraagt om een nieuwe aanpak. In het voorstel wordt veel gekeken naar de gemeenten. De meeste gemeenten moeten al bij wet met cliënten praten. Het functioneren van die *Cliëntenraden* behoeft wel een nadere studie. Eén ding is voor de *Basisgroep* wel duidelijk: werk is lang niet meer het enige instrument om uit de armoede te komen. Aan de onderkant staan de uurlonen en de werktijden onder druk. Voorbeelden genoeg. En het aantal werkende armen neemt schrikbarend toe. Tenslotte vindt de *Basisgroep*, dat de indiener van de resolutie wel met twee personen in de Werkgroep mag in plaats van één. We zijn tenslotte ervaringsdeskundigen. De praktijk is soms weerbarstiger dan de theorie en de vraag is of de prioriteit meer moet liggen bij 1,5 modaal of bij het armoedevraagstuk?

Commentaar

door: Arend Jansen, voorzitter CDA-Basisgroep Sociale Zekerheid
arend_jansen@hetnet.nl

Onze resolutie over verrijking viel in de deelraad tijdens het Congres tot onze verrassing in goede aarde. Ook werd daar gezegd dat we er samen met de Partijtop uit moesten zien te komen. Deze resolutie hebben we wel doorgesluist naar de discussie in de plenaire vergadering. Het advies daar was hetzelfde als in de Deelraad, maar een opmerking sprong er uit.

Wij leken volgens één spreker met ons voorstel wel socialisten. Het was een goed geklede jongeman die misschien nog wel wat levenservaring moet opdoen. Maar ik heb hem wel geantwoord dat het niets met het socialisme te maken heeft, alleen met de boodschap van het christendom: dat je rijkdom moet kunnen delen. Als je academisch geschoold bent weet je dat je financieel beter af bent dan de elektricien, de chauffeur, de kleine zakenman. Over die schandalig hoge bonussen en salarissen gaat die resolutie. Wanneer de vlaktaks voor de partijtop nog steeds het instrument is om alles te regelen, moet er wel in goede harmonie stevig gepraat worden. 10% verschil tussen het hoogste en het laagste tarief, leg dat maar eens uit aan de harde werker die op modaal niveau leeft.

Dan nog de drie transitie die naar de gemeenten gaan (AWBZ-WMO, de participatiewet en de jeugdhulpverlening), gepaard gaande met flinke bezuinigingen. Het toverwoord is preventie. Maar de signaleringsfunctie wordt voor een groot deel wegbezuinigd. De HH1 verzorgers krijgen al andere trainingen. De vraag is: hoe kun je preventief beleid voeren als de signalering wegvalt? Wie geeft de wijkzuster of een andere instantie een seintje dat er iets moet gebeuren. Familie – burelen? Dat moet dan ook maar net zo uitkomen.

Het loven en bieden is al weer begonnen met het inschrijven op de zorgtaken. Het nieuwste van het nieuwste is: internetveilen. Men kan via internet bieden op bepaalde zorgpakketten: de waanzin van de marktwerking. Veel gemeenteraden hebben er dan ook nauwelijks zicht op. Vooral als het in regionale samenwerkingsverbanden gebeurt. Hoe hard wordt er nu weer geknepen aan de onderkant? Hoeveel mensen die werken in de zorg moeten er uit? Er wordt op het ogenblik volop geschoven en verhuisd met mensen in verzorgingstehuizen. Tot grote frustratie van de familie. Sommigen moeten binnen één jaar twee keer verhuizen. Bij mij is een geval bekend van drie keer verhuizen, tot wanhoop van de oudjes en de familie.

Bij de participatiewet is de grote vraag: waar brengt de gemeente de moeilijk plaatsbaren onder?

En hoe voorkom je bij de jeugdhulpverlening dat de slogan 'meer licht, minder zwaar' niet tot gevolg heeft dat over een paar jaar (zware) hersteloperaties nodig zijn?

Sybrand Buma zei: dit zijn de belangrijkste gemeenteraadsverkiezingen ooit. Ik zou het anders zeggen: dit wordt voor het bestaansrecht van het CDA de belangrijkste tijd ooit. Waar liggen onze prioriteiten? Als we maar niet langs de mens die langs de weg ligt heenlopen.

Weg uit de crisis. Zeventiende KHV Conferentie 2014

door: *Hub Crijns, directeur van landelijk bureau DISK en lid van de werkgroep Arme Kant van Nederland/EVA en namens de R.K. Kerk lid van de voorbereidende Taakgroep van de KHV Conferentie 2014*

crijns@ziggo.nl

Sinds 1981 houden bestuurlijke delegaties van de Raad van Kerken in Nederland, het Humanistisch Verbond en Humanitas en de vakcentrales FNV en CNV een topconferentie: de zogenoemde KHV Conferentie (Kerken, Humanisten en Vakcentrales). De conferentie van 30 januari 2014 ging over 'Weg uit de crisis' en de FNV was in Amsterdam de gastheer.

Zeven morele vragen rond de crisis

Na een welkom door *Ton Heerts*, voorzitter van de FNV, die in het kort inging op de inmiddels lange traditie van de KHV Conferentie, nam *Theo Salemink*, historicus en theoloog en als docent verbonden aan de Faculteit Katholieke Theologie aan de Universiteit van Tilburg het woord. *Salemink* stelde zeven morele uitdagingen aan de orde, waarmee we een nieuw welvaartsbegrip kunnen gaan invullen en al doende een weg kunnen vinden uit de crisis. Armoede is weer terug in Nederland en de verwachting is dat die de komende jaren nog toeneemt. Waarom is armoede verontrustend? Rijkdom is enorm toegenomen in Nederland. De bovenste tien procent heeft de helft en de bovenste twee procent van de burgers met inkomen en vermogen heeft eenderde van alle vermogen in bezit. Waarom is rijkdom verontrustend? De werkloosheid stijgt naar 8,5% en de verwachtingen zijn niet positief. Er is amper een beleid om de werkloosheid te stabiliseren op bijvoorbeeld maar 3%. Maar waarom is werkloosheid een probleem? Banken hebben de laatste twintig jaar de creatio ex nihilo inzake geld uitgevonden. Er is veel gespeculeerd en verdiend. De crash van 2008 zijn de burgers van de landen nog steeds aan het afbetalen. Maar waarom is winstmaximalisatie tot het uiterste een probleem? Solidariteit is collectief, in groep en individueel op te bouwen. We zien dat de collectieve systemen te duur worden en door hun logheid misbruik oproepen. Groepssolidariteit erodeert. Individuele solidariteit neemt toe. Maar waarom is de afname van collectieve solidariteit een probleem? De verzorgingsstaat is te duur, wordt gedecentraliseerd naar de burgerlijke gemeenten en wordt sterk gewijzigd. Maar waarom is dat een probleem? De crisis kent rond duurzaamheid een paradox: om uit de crisis te komen is economische groei nodig en economische groei is ten nadele van de planeet aarde. Maar waarom is de uitbuiting van de planeet aarde een probleem?

Theo Salemink gaat voor de antwoorden op de gestelde vragen te rade bij de historische bibliotheek van de grote tradities en religies. Er zijn geen Grote Verhalen meer, noch een infrastructuur van sociale bewegingen, waarmee een bepaalde samenleving opgebouwd kan worden. Maar alle sociale bewegingen en brokstukken uit de Grote Verhalen leveren bouwstenen op voor een omzien naar de kwetsbaren, de armen, de planeet, de toekomstige generaties. Er is grote rijkdom aan visies op eerlijk delen, economie van het genoeg, duurzame economie. Hij reikt beelden uit de katholieke en christelijke traditie aan, die een leidraad geven voor eerlijk, sociaal en duurzaam delen van arbeid, inkomen en de zorg voor de planeet.

Zeven Lessen uit de crisis

Esther-Mirjam Sent is hoogleraar Economische Theorie en economisch beleid aan de Radboud Universiteit en PvdA-lid van de Eerste Kamer. Zij reikt zeven lessen aan, waarmee een weg uit de crisis gevonden kan worden. De eerste kans wordt gevormd door het verschuiven van het accent op de *homo economicus* naar accent op de *homo psychologicus*. Het gaat er dan om het inleven en invoelen met mensen te stellen boven rekenen en winst maken. De tweede kans: de *homo economicus* vervangen door *homo sociologicus*, en dus het samenleven te stellen boven rekenen en winst maken. De derde kans ligt in het verbreden van het welvaartsbegrip van 'profit' naar ook 'people' en 'planet'. De vierde kans is mikken op duurzame groei. De vijfde kans is toezicht, regels, controle, sanctie en straf vervangen door het stimuleren van goed gedrag, eerlijk bankieren, economie van onderop, coöperaties, onderlinge verzekeringen, winstdeling, etc. De zesde kans: meer vrouwen in de top krijgen. Tenslotte de zevende kans: het stimuleren van onderwijs voor meisjes overal in de wereld. Er is hoop als de bakens verzet worden en de economie terug bij de mensen komt. Als medeauteur van de Commissie Melkert, die ook wegen uit de crisis zoekt, noemt ze vijf wegen om uit de crisis te komen: kennisprojecten opzetten; twee keer vier model voor tweeverdieners nastreven; werkloosheidsnorm van niet boven de vijf procent nastreven; arbeid minder belasten en onduurzame activiteiten meer en investeren op duurzaamheid; wets- en verdragswijzigingen in de EU doornemen richting Europa als (ook) een sociale en duurzame unie in plaats van alleen een financiële of economische unie.

Richtingwijzende en praktische reacties

Er kwamen reacties vanuit de Kerken door PKN-synodepreses *Karin van de Broeke* en FNV-voorzitter *Ton Heerts*. De synodepreses zag voor kerken een belangrijke taak weggelegd om in het denken en doen en het publieke debat rond economie de sociale, humanistische, psychologische, ethische en religieuze argumenten aan te dragen en aan te scherpen. Er is morele moed nodig, en kerken kunnen die brengen. Kerken kunnen in hun eigen handelen en doen oefenplaatsen zijn voor zo'n andere economie.

In de discussie naar aanleiding van de sprekers kwam als eye-opener naar voren om toch meer te gaan denken over verdeling van inkomen (basisinkomen, werken met behoud van uitkering, gesubsidieerde banen), herverdeling van betaalde arbeid (toch maar weer vervroegde uittreding voor ouderen, volhouden in werktijdverkorting subsidie, subsidiëren van mensen in dienst nemen en ontslaan van mensen belasten, bestrijden van flexcontracten) en duurzame economie (minder belasten arbeid en hoger belasten vermogens en meer belasten van niet zo'n duurzame activiteiten).

Ton Heerts sloot af met vanuit de actualiteit veel praktische insteken. Hij maakte zich sterk voor bestrijding van flexibel werk, armoede en werkloosheid. Hij eindigde zijn inzet met een pleidooi om als grote ledenbewegingen meer lokaal samen te gaan werken, nu het sociale beleid steeds meer naar lokaal gaat.

Armoedeval: Wat is er werkelijk aan de hand?

door: Louis Flapper
l.flapper@planet.nl

Je hoort vaak de uitspraak: "Werken moet lonen" en ook de term "Armoedeval". Werken moet lonen klinkt logisch. Ook in het CDA wordt vaak gewezen op de armoedeval. De suggestie is dat de uitkeringen te hoog zijn en mensen daarom niet gaan werken. Of de inkomenstoelagen zouden te hoog zijn, zodat uitkeringsgerechtigden minder geld overhouden wanneer zij aan het werk gaan.

Laten wij eens kijken naar de situatie van een *alleenstaande* in de bijstand. Wanneer je alleen woont en geen kostendeler bent ontvang je 70% van het netto minimumloon. Wanneer je een baan vindt met een minimumloon krijg je er netto 30% bij. Dat is een flinke vooruitgang. Ten opzichte van de 70% van het minimumloon in de bijstand is dat bijna de helft meer! Dat weegt wel op tegen de lagere inkomenstoelagen, die soms vervallen. Bovendien zijn ook nog de laagste cao-lonen vaak hoger dan het minimumloon. Dus normaal gesproken is er voor een alleenstaande in de bijstand geen armoedeval. Wel is het zo, dat die baan minimaal 26 uur moet zijn. Dit heeft echter weinig te maken met te hoge uitkeringen of te hoge toeslagen, maar alles te maken met te weinig uren werk.

Gehuwden ontvangen in de bijstand samen 100% van het minimumloon. Voor hen geldt, dat zelfs wanneer zij samen 1,5 betaalde baan op minimumniveau krijgen, zij ruim meer ontvangen dan de bijstand voor gehuwden. Een probleem ontstaat wanneer één van de partners een baan op minimumniveau vindt en de ander werkloos blijft. Een inkomensachteruitgang is dan onvermijdelijk. Het is dus belangrijk, dat ook de werkloze partner hulp krijgt om een (deeltijd)baan te vinden. Dat moet ook de inzet zijn van het CDA, vanwege het belang dat wij hechten aan het gezin.

Voor een *alleenstaande ouder* is het extra lastig. Hij of zij moet de zorg voor één of meer kinderen combineren met betaald werk. De hoogte van de uitkering is echter niet aan de orde. *Wikipedia* gaat uitgebreid in op de armoedeval. Een concreet voorbeeld is de situatie van een alleenstaande ouder met een baan van 4 dagen op minimumloonniveau met extra kosten voor de kinderopvang (waarvan slechts een gedeelte wordt vergoed). Met die 4 dagen kom je in de buurt van de bijstandsnorm van 90% van het minimumloon. Het probleem is dan ook niet het verschil tussen de uitkering en het (minimum)loon, maar dat een volledige werkweek vanwege de zorg niet mogelijk is.

Mijn conclusie is, dat je het uiteraard financieel redt met een goed betaalde deeltijdbaai. Met een deeltijdbaai op het niveau van het minimumloon is dat echter niet het geval. Dat vraagt andere oplossingen dan tamboereren op het verschil tussen uitkering en loon. Kortom, al dat praten over de armoedeval doet mij denken aan iemand die aan de borreltafel zit te kletsen en onvoldoende kritisch nadenkt.

'Driekwart gemeenten moet gaan bezuinigen'

Ongeveer 75% van de Nederlandse gemeenten verwacht in 2015 te moeten bezuinigen. Dat meldt de NOS op basis van eigen onderzoek onder 234 gemeenten. Volgens de NOS zegt bijna 38% van de gemeenten in financiële problemen te komen doordat taken van het Rijk worden ondergebracht bij de gemeenten. Ze krijgen extra budget voor deze decentralisatie, maar veel gemeenten denken dat dit niet toereikend is. Waarop gemeenten willen bezuinigen verschilt per plaats; van wegenbouw tot het verminderen van subsidies of van het sluiten van een muziekschool tot korten op veiligheid en brandweer. Sommige stadsbesturen willen gaan snijden in de ambtelijke organisatie. Andere colleges denken aan het verhogen van de OZB-belasting en de rioolheffing of willen meer toeristenbelasting gaan vragen.

Financiële situatie zorgelijk genoemd in 12% gevallen.

Overigens denkt meer dan de helft van de gemeenten dat hun financiële positie solide is, 12% noemt de financiële situatie zorgelijk.

Bron: ANP

Minder bijstand als ander de rekeningen betaalt

Als iemand anders voor een bijstandsgerechtigde vaste lasten als huur en energiekosten rechtstreeks betaalt, mag een gemeente daarmee rekening houden bij het vaststellen van de uitkering. Dat blijkt uit twee uitspraken van de Centrale Raad van Beroep, de hoogste rechter op het gebied van de sociale zekerheid.

De Centrale Raad besliste dat de betalingen geen middelen zijn waarover de bijstandsgerechtigde kan beschikken, omdat ze niet over zijn kas of rekening liepen. De gemeente mag er wel rekening mee houden dat de bijstandsgerechtigde minder kosten heeft en de bijstand daarop afstemmen.

Rechtstreekse betaling van huur, energie en ziektekosten.

In de ene zaak betaalde iemand de huurlasten van een bedrijfspand dat een bijstandsgerechtigde had gehuurd rechtstreeks aan de verhuurder. Hij wilde de bijstandsgerechtigde helpen bij het voorzetten van zijn bedrijf. In het andere geval betaalde iemand de huur, energiekosten en ziektekostenpremie van zijn broer om te voorkomen dat die op straat zou komen te staan. De broer, die in de bijstand zat, gaf al zijn geld uit aan zijn eetstoornis.

Bron: ANP

Aantal mensen in bijstand neemt fors toe

Het aantal mensen tot de pensioengerechtigde leeftijd in de bijstand is het afgelopen jaar met 33.000 gestegen. Dat is de grootste stijging sinds 2009. Eind december ontvingen in totaal 413.000 mensen bijstand. Dat blijkt uit cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). De stijging is ook aanzienlijk groter dan in 2011 en 2012, toen het aantal bijstandsgerechtigden achtereenvolgens met 11.000 en 13.000 omhoog ging.

Stijging naar verhouding grootst bij 27- tot 45-jarigen.

In alle leeftijdsgroepen nam het aantal bijstandsontvangers toe. De stijging was met 11% naar verhouding het grootst bij de 27- tot 45-jarigen. Bij de jongere bijstandsontvangers tot 27 jaar ging het om 7,5% groei, bij de 45-plussers om bijna 7%.

CBS: ontwikkeling bijstand in de pas met verslechterde arbeidsmarkt.

De ontwikkeling van de bijstand loopt in de pas met de verslechterde arbeidsmarkt. Het jaar 2013 kende een groot banenverlies en een sterke toename van het aantal WW-uitkeringen, aldus het CBS.

Bron: ANP

Werkloosheid verder opgelopen

De werkloosheid in Nederland is in januari met 10.000 gestegen tot 678.000 personen, ofwel 8,6% van de beroepsbevolking. Dat heeft het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) bekendgemaakt. Gemiddeld over de afgelopen 3 maanden is de werkloosheid vrijwel gelijk gebleven. Aan de ene kant nam het baanverlies toe, terwijl aan de andere kant relatief veel werklozen zich terugtrokken van de arbeidsmarkt. Dit samen maakt dat de werkloosheid gemiddeld over de afgelopen drie maanden nauwelijks is gewijzigd.

Aantal lopende WW-uitkering steeg, maar minder sterk dan in 2013.

Het aantal lopende WW-uitkeringen steeg in januari 2014 met 5,2% tot 460.000, blijkt uit cijfers van het UWV. De maandstijging is minder sterk dan in januari 2013 toen de WW met 8,6% toenam. Onder jongeren tot 25 jaar liep het aantal uitkeringen de afgelopen maand met 10,2% sterker op dan gemiddeld.

Bijna helft van beëindigingen WW door werkherleving.

In de eerste maand van het jaar werden 79.000 nieuwe WW-uitkeringen verstrekt en 56.000 uitkeringen beëindigd. 27.000 daarvan werden beëindigd vanwege werkherleving. Dat komt neer op 48% van het totaal aantal beëindigde uitkeringen.

Bron: ANP en CBS.nl

Van Rijn maakt afspraken over steun kwetsbare groepen

In het decentralisatieproces waarbij gemeenten verantwoordelijk worden voor de zorg, heeft staatssecretaris *Martin van Rijn* (Volksgezondheid, Welzijn en Sport) opnieuw een hobbel genomen. Het gaat om de steun aan kwetsbare groepen zoals gehandicapten om te zorgen dat ze zelfstandig kunnen blijven functioneren. Hier gaat ruim 178 miljoen euro in om. *Van Rijn* heeft afspraken gemaakt met de gemeenten en MEE Nederland, schreef hij de Tweede Kamer. MEE zorgt momenteel voor de ondersteuning. Het gaat dan om kortstondige hulp aan mensen met een beperking en hun naaste omgeving. De 22 regionale organisaties van MEE geven kosteloos hulp bij de aanvraag van subsidies, het vinden van de juiste woonvorm of helpen mensen bij de re-integratie op de werkvloer.

Gemeenten moeten taken overnemen.

Vanaf 1 januari volgend jaar moeten de gemeenten deze taken overnemen. De Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) en MEE

gaan volgens *Van Rijn* nog voor 1 mei afspraken maken om de continuïteit van de steun te waarborgen in het nieuwe jaar. Verder gaan gemeenten samenwerken om tot langdurige, regionale afspraken te komen. Zo moeten extra kosten worden vermeden en moet expertise behouden blijven.

Voor 1 mei duidelijkheid over aantal gemeenten dat MEE zal inhuren voor ondersteuning.

Gemeenten kunnen straks zelf steun aan kwetsbare groepen gaan verzorgen of een nieuwe instelling hiervoor inhuren. Maar in de praktijk zal het er op neerkomen dat zij MEE gaan inhuren om deze taken te blijven doen. Voor 1 mei moet duidelijk zijn hoeveel de gemeenten bij MEE gaan besteden. In 2012 ondersteunde MEE ruim 101.000 mensen. Er werken bij deze onafhankelijke organisatie meer dan 3500 mensen verdeeld over ongeveer 70 locaties.

'Continuïteit ondersteuning geborgd'.

"Ik ben blij om te zien dat alle betrokken partijen met deze afspraken hun verantwoordelijkheid nemen", aldus voorzitter *Jantine Kriens* van de directieraad van de VNG. Ook directeur *Jan de Vries* van MEE Nederland is tevreden. Voor hem is belangrijk dat de continuïteit van de ondersteuning wordt geborgd. "Met deze afspraken wordt de basis gelegd om daar lokaal en regionaal inhoud aan te geven."

Bron: ANP